

— Българскиѣ попове съ камшикъ бие.

Монахътъ вѣрвѣше спокойно. Страшнитѣ обвинения не можеха да достигнатъ до слуха му.

А скрититѣ край пѣтя питаха началника си:

— Воеводо, да го спремъ ли? Да му подиримъ ли смѣтка? Да му отмѣстимъ ли за всички?

Воеводата сбърчи вежди и само махна съ ржка.

Изведнѣжъ десетина снажни мъже изскочиха на пѣтя и обградиха слисания пѣтникъ.

— Пипнахме те, разбойнико! — злобно изсъска нѣкой.

Монахътъ сепнатъ се взрѣ въ своитѣ нападатели; после се съвзе и се усмихна:

— Добъръ ви день, юнаци!

— Не се подмилквай, — обадиха се нѣколцина. — Ела сега при воеводата на сждъ!

— Припознавате се, момчета — ласкаво заговори монахътъ. — Не съмъ този, когото дирите.

— Ще кажешъ на воеводата кой си!

— Ще му кажа, — продължи монахътъ и самъ забърза въ гората. Когато наближи воеводата, благослови го и спокойно рече:

— Богъ те е накаралъ да пратишъ момчетата да ме хванатъ.

— Хм..., — недружелюбно отвърна воеводата. — Я ми кажи кой си? Къде си тръгналъ?

Пленникътъ се вгледа въ чернитѣ огнени очи на своя събеседникъ и отговори:

